

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **m. a.s.**, IČ xx, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2011, č. j. KULK 29587/2011/ODL/18,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 4. 2011, č. j. KULK 29587/2011/ODL/18, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Městského úřadu Jilemnice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 28. 12. 2010, č. j. MUJI/5733/2010/FIN-POPL./4, na místní poplatek ve výši 75 544 Kč za období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval odvolacími důvody žalobce, nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy, porušil § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, § 114 odst. 2 a 3 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, rovněž ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nesprávně interpretoval ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích

a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), a odvoláním napadené rozhodnutí měl s ohledem na jeho vady zrušit.

Podstatnou částí žalobních námitek žalobce brojí proti samotnému vyměření místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, když namítá, že místní poplatek nebylo možné vůbec vyměřit. Podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích totiž Ministerstvu financí umožňuje povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté, ale neumožňuje mu povolovat „jiná technická herní zařízení“. Má-li tedy být provozování „jiného technického herního zařízení“ zpoplatněno, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování takového zařízení. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, ale Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, a vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím CLS, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových IVT. IVT je tak pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Správce poplatku nepostupoval v souladu se zásadou legality upravenou v § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a porušil obecně platnou zásadu zákazu zneužití pravomoci.

Platebnímu výměru žalobce vytýká, že postrádá náležitosti § 32 zákona o správě daní a poplatků, protože správce poplatku nepřesně označil příjemce rozhodnutí a z platebního výměru tak není zřejmé, komu je poplatek vyměřován. Ve výroku také bylo nutno uvést základní skutečnosti, na základě kterých byl poplatek vyměřován, tj. správce daně měl uvést předmět poplatku, konkrétní přístroje či zařízení a místo, kde jsou provozovány, a že je provozuje žalobce, aby nemohlo dojít ke stanovení poplatku za stejné období a zařízení.

Před vydáním platebního výměru se měl správce poplatku v souladu s tehdy účinným § 43 zákona o správě daní a poplatků a obrátit se na žalobce s výzvou, aby se vyjádřil

k pochybnostem, zejména aby doplnil neúplné údaje, vysvětlil nejasnosti a prokázal pravdivost údajů.

Žalobce dále uvedl, že místní poplatek byl platebním výměrem stanoven na základě obecně závazné vyhlášky, která není srozumitelná a určitá, nebyl pro ni zákonný podklad, měla být proto zrušena. Žalobce brojí proti tomu, aby byly místní poplatky vybírány za povolené jiné technické herní zařízení, nikoli provozované, jako je tomu u VHP. Obecně závazná vyhláška č. 1/2010, na základě které byl místní poplatek vyměřen, překročila zákonný rámec zákona o místních poplatcích, když poplatkovou povinnost vázala na právní moc rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení. Dle žalobce zákonodárce v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích umožnil vybírat místní poplatek za provozovaný VHP, stejně jako za provozované jiné technické herní zařízení.

Dále žalobce polemizuje se závěry prezentovanými v metodickém sdělení Ministerstva financí a naopak upozorňuje na aktuální závěry, obsažené v metodickém návodu č. j. 34/21919/2011 ze dne 31. 1. 2011, v němž Ministerstvo financí dospělo k závěru ve vztahu ke správním poplatkům, které je nutno vyměřovat za určitou povolenou hru dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je hra provozována, pokud se jedná o tutéž hru.

Žalobce dále velmi obsírně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí“. Brojí proti praxi „přílepků“.

Žalobce navrhuje vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, případně zrušit je pro nezákonnost, neshledá-li soud důvody nicotnosti napadených rozhodnutí.

I. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností, plynoucích ze správního spisu. Odkázal také na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a postavil je tak na roveň výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHP“). Setrval na závěru, že IVT podléhají místním poplatkům jako jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný poukázal na to, že město Jilemnice stanovilo obecně závaznou vyhláškou č. 1/2010, že místní poplatek bude vybírán bez ohledu na to, zda jsou jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí uvedena do provozu či nikoli, zcela v souladu se zákonem o místních poplatcích. Nebyl důvod žalobce označovat jako poplatníka, jeho postavení v řízení bylo zřejmé. Přesné označení předmětu poplatku, tj. specifikace a umístění jiných výherních hracích přístrojů, nemusí být uvedeno již ve výroku rozhodnutí. Žalovaný odmítl porušení § 43 zákona o správě daní a poplatků, uvedl, že u místních poplatků se daňové přiznání ani hlášení nepodává, plní se povinnost ohlašovací a uhrazovací, postup dle § 43 zákona o správě daní a poplatků se neuplatní. Žalovanému nepříslušelo posuzovat zákonnost vyhlášky, k jejímuž vydání byla obec zmocněna zákonem o

obcích a zákonem o místních poplatcích. Žalovaný dával soudu na zvážení, zda Ústavnímu soudu nepředloží k posouzení ústavnost novely zákona o místních poplatcích.

II. Replika

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, podotkl, že zmiňovaný nález Ústavního soudu se týkal jiné situace, a to postupu dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Zdůraznil, že v případě IVT je povolováno provozování loterie, což brání jeho zpoplatnění stejně jako v případě např. vícemístných technických zařízení. IVT nesplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Žalobce měl v období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010 na území města Jilemnice povoleno Ministerstvem financí celkem 22 jiných technických herních zařízení. Podle zákona o místních poplatcích je však možno zpoplatnit zařízení, která kumulativně splňují jak podmínku povolení, tak podmínku provozování. Správce poplatku tak dle žalobce nesprávně rozhodl o třech zařízeních, u kterých byl provoz zahájen až dne 6. 10. 2010. Rovněž žalobce se přidal k návrhu na předložení novely zákona o místních poplatcích Ústavnímu soudu k posouzení.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správci poplatku bylo dne 6. 10. 2010 doručeno podání žalobce nazvané „Věc: Splnění ohlášení s výhradou“, v němž žalobce v návaznosti na novelu zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. a vyhlášku č. 1/2010 sděluje, že na území města Jilemnice (na více místech) provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS na 19 ks IVT, které však nepovažuje za „jiné technické herní zařízení“ podléhající místnímu poplatku, ale za součást jediného technického celku – CLS.

Správce poplatku požádal o součinnosti Finanční úřad Jilemnice, žádal jej o sdělení, kolik IVT bylo Ministerstvem financí povoleno provozovat na území města Jilemnice. Finanční úřad poté sdělil, že žalobci bylo povoleno provozovat na území města Jilemnice 22 ks IVT a žalobce je také skutečně provozuje.

Platebním výměrem ze dne 28. 12. 2010 správce poplatku vyměřil žalobci místní poplatek podle § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Jablonec nad Nisou č. 8/2006 v pozdějším znění (tj. ve znění vyhlášky 1/2010) a podle zákona o správě daní a poplatků za období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010 ve výši 75 544 Kč. Uvedl, že místnímu poplatku podléhá 22 ks IVT (v odůvodnění konkrétně uvedl jejich výrobní čísla a adresy, kde jsou umístěny) provozovaných žalobcem na území města Jilemnice ve výši 5 000 Kč za každý přístroj, tj. celkem 110 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce 34 456 Kč již uhradil, činí neuhrazená částka místního poplatku 75 544 Kč. Správce poplatku žalobci uložil, aby tuto částku uhradil ve stanovené lhůtě na účet města Jilemnice.

K odvolání žalobce, obsahujícího důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 19. 4. 2011, kterým odvolání zamítl a platební výměr správce poplatku potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že „jiným technickým herním zařízením“ ve smyslu loterijního zákona je třeba rozumět i koncový IVT, neboť jde o technické zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra a bylo povoleno Ministerstvem financí. K protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích zákonem č. 183/2010 Sb. konstatoval, že zákonem byl vázán. Žalovaný uvedl, že ve výroku platebního výměru byly uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno i číslo účtu příslušné banky, na něž má být částka zaplacená. Platební výměr také přesně označoval příjemce rozhodnutí. Z odůvodnění pak plyne, na základě jakých důkazů vydal správce poplatku svoje rozhodnutí a jaké jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí zpoplatnil. Žalovaný odmítl, že by správce poplatku musel v dané věci postupovat dle § 43 zákona o správě daní a poplatků, upozornil na to, že v poplatkovém řízení nepodávají poplatkové subjekty daňová přiznání ani hlášení.

IV. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté co v přerušeném řízení po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, publikovaném na www.nalus.cz, pokračoval, v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na prvním místě soud s odkazem na již zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, konstatuje, že žalobcovy námítky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, a soud je tímto nálezem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si na argumentaci zde obsaženou plně odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika o tom, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně závaznou vyhláškou města Jilemnice č. 1/2010. Spor je o to, zda koncový IVT lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Soudu je známo, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (př. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavazena obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Jilemnice a vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010, kterou s účinností od 1. 10. 2010 zavedlo také místní poplatek za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, s tím, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí se platí ode dne povolení provozování, poplatková povinnost zaniká dnem, kdy zaniklo povolení k provozování, s tím, že sazba za každé činí 5 000 Kč na 3 měsíce (případně v poměrné části, bude-li poplatková povinnost trvat po dobu kratší než 3 měsíce). Vyhlášku soud neshledal neurčitou a nesrozumitelnou.

Jak již soud uvedl, podstatou věci je pojem „jiné technické herní zařízení povolované Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S argumenty žalobce soud nesouhlasí, neboť má za to, že za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHP podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci jsou zřejmé. Není pochyb o tom, že povolení udělená Ministerstvem financí žalobci jsou povoleními podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy povolením loterie a jiné podobné hry. V povolení je uveden také způsob provozování této hry, tedy CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály - IVT. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

Není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím CLS (včetně IVT), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT. Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak ostatně konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publikovaném na www.nalus.cz, podle kterého *„je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominačních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízení podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona“*.

Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je pak jeho povinností ve smyslu § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. Což ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení také znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení, tedy i IVT. Ministerstvo financí totiž podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím CLS, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS, povolilo také i jednotlivé koncové IVT. Jejich provozování a umístění navíc dle druhé části výroku tohoto rozhodnutí dále i schválilo. Jen z užití slova „schválilo“ však nelze dovodit, že by jednotlivé koncové IVT snad nebyly „povoleny“ jako nedílná součást CLS, bez něhož nemůže být předmětná povolená hra realizována.

Soud znovu odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011, v němž Ústavní soud (byť se zabýval zejména souladem napadené obecně závazné vyhlášky obce s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích), ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, *„že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice*

obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného a shora uvedené argumentaci soudu.

Dovolával-li se žalobce aktuálního metodického pokynu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, soud jen ve stručnosti uvádí, že tento pokyn není právně závazný a vztahuje se k metodice vyměřování správních, nikoli místních poplatků, jež jsou svou povahou jiné a sledují jiný účel. Pro žalobce i pro soud je závazný toliko text zákona, jak vyplývá ve vztahu k žalobci z čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a ve vztahu k soudu z jejího čl. 95 odst. 1. Krajský soud tak ve svém výkladu vychází pouze z textu zákonných ustanovení a ústavních norem. V tomto výkladu ovšem nutně v zájmu právní jistoty vychází z dosavadní judikatury správních soudů, stejně jako z judikatury Ústavního soudu.

Soud dále posuzoval, zda byla obecně závazná vyhláška města Jilemnice v části, ve které vymezovala vznik a zánik poplatkové povinnosti za jiné technické herní zařízení v závislosti na rozhodnutí o povolení k provozování (nikoli jeho provozování), přijata v rozporu s § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. I tato otázka již byla správními soudy řešena (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, dostupný na www.nssoud.cz).

Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích účinného v rozhodné době vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona

o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány obecně závaznou vyhláškou města Jilemnice č. 1/2010, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010. Jak bylo uvedeno výše, patří § 14 zákona o místních poplatcích zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, ale může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již

ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Tak postupovalo i město Jilemnice, když na svém území zavedlo a vybíralo předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů. Pokud však jde o jiné technické herní zařízení, čl. 42 vyhlášky jednoznačně stanovil, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí se platí *ode dne povolení provozování* a poplatková povinnost zaniká *dnem, kdy zaniklo povolení k provozování* vydané Ministerstvem financí.

Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška města Jilemnice č. 1/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby jím provozovaná loterie nebo jiná podobná hra podléhala zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, když povolenou loterii nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje prostřednictvím IVT jako „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Správce poplatku tak postupoval v souladu se shora uvedenými zákonnými ustanoveními, a protože žalobce neodvedl místní poplatek za příslušný počet IVT jako jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí v termínech splatnosti a ve stanovené výši (není sporu o tom, že na místním poplatku za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 za 22 povolených IVT žalobce zaplatil jen 34 456 Kč, a to při sazbě 5 000 Kč za 1 IVT za čtvrtletí), správce poplatku vydal v souladu s § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích a příslušné vyhlášky města Jilemnice č. 8/2006 ve znění vyhlášky č. 1/2010 výše uvedený platební výměr. Není rozhodné, že 3 ks IVT byly uvedeny do provozu až dne 6. 10. 2010, když jejich provozování bylo povoleno již od 23. 7. 2010 (respektive 27. 8. 2010). Nejednalo se o případ, kdy by neměl správce poplatku k vydání platebního výměru zákonný podklad, soud proto neshledal jeho rozhodnutí a následně i rozhodnutí žalovaného z namítaného důvodu nicotnými. Rovněž nedošlo k porušení zásady zákonnosti ani principu zákazu zneužití pravomoci správního orgánu.

Soud také neshledal, že by platební výměr neměl některou z náležitostí dle § 32 zákona o správě daní a poplatků. Podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků rozhodnutí obsahuje mimo jiné výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžní plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na nějž má být částka uhrazena. Z obsahu výroku platebního výměru beze všech pochybností vyplývá, že správce poplatku postupoval podle § 11 zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 8/2006 města Jilemnice ve znění vyhlášky č. 1/2010 v řízení podle zákona o správě daní a poplatků. Výrok platebního výměru, kterým byl místní poplatek za jiné technické herní zařízení žalobci stanoven, je určitý, neboť z něj beze všech pochybností plyne částka, kterou žalobce na místním poplatku neuhradil a kterou je žalobce povinen ve stanovené lhůtě na účet města uhradit. Neuvedení konkrétních IVT a jejich umístění na území města neurčitost výroku platebního výměru nezpůsobuje, takovou náležitost platebního výměru nelze z ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků dovodit, když podstatou výroku platebního výměru bylo v daném případě stanovení poplatkové povinnosti žalobci. Z rozhodnutí rovněž zcela jasně plyne, že je určeno právě žalobci, který byl v záhlaví rozhodnutí označen. Žalobce si tak musel být svého postavení v řízení vědom, což také byl,

když na rozhodnutí reagoval odvoláním zcela v intencích daňového řádu a dalších dotčených právních předpisů.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka porušení ustanovení § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Uvedené ustanovení upravuje postup správce daně sloužící k odstranění jeho konkrétních pochybností ohledně správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem či ohledně údajů v nich uvedených. Postup k odstranění pochybností dle § 43 a násl. může správce daně zahájit jen tehdy, jsou-li splněny zákonné podmínky pro tento postup, nicméně zůstává na jeho uvážení, zda tohoto postupu užije či např. zvolí za účelem stanovení daně ve správné výši daňovou kontrolu.

V souzeném případě správce daně postup k odstranění pochybností dle § 43 zákona o správě daní a poplatků nezahájil, nevydal výzvu dle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, pouze ověřil údaje žalobcem uvedené v jeho ohlášení ze dne 6. 10. 2010 u příslušného finančního úřadu a na základě přehledu zařízení povolených Ministerstvem financí, který měl pro účely stanovení místních poplatků k dispozici. Tímto postupem nebyl žalobce nijak dotčen, neboť počínání správce poplatku nemělo vliv na zákonnost platebního výměru.

Soud uzavírá s tím, že ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a ani rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě nicotného rozhodnutí vydaného správcem poplatku.

II. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s uvedeným způsobem postupu soudu souhlasil a žalovaný ve stanové lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. května 2013

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová